

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 czerwca 2017 roku

Sąd Rejonowy w Człuchowie I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący Sędzia Sądu Rejonowego Robert Wysocki

Protokolant sekretarz sądowy Grażyna Pałubicka

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 27 czerwca 2017 roku w Człuchowie

sprawy

z powództwa (...) ul. (...) w C.

przeciwko R. S., G. S.

o zapłatę

1. zasądza solidarnie od pozwanych R. S., G. S. na rzecz powoda (...) ul. (...) w C. kwotę 4.439,42 zł (cztery tysiące czterysta trzydzieści dziewięć złotych czterdzieści dwa grosze) wraz z odsetkami:

a) ustawowymi od kwoty 1.127,80 zł (jeden tysiąc sto dwadzieścia siedem złotych osiemdziesiąt groszy) w wysokości 8% od dnia 12 października 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku oraz za opóźnienie w wysokości 7% od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia 27 czerwca 2017 roku,

b) ustawowymi od kwoty 194,47 zł (sto dziewięćdziesiąt cztery złote czterdzieści siedem groszy) w wysokości 8% od dnia 12 listopada 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku oraz za opóźnienie w wysokości 7% od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia 27 czerwca 2017 roku,

c) ustawowymi od kwoty 497,93 zł (czterysta dziewięćdziesiąt siedem złotych dziewięćdziesiąt trzy grosze) w wysokości 8% od dnia 11 grudnia 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku oraz za opóźnienie w wysokości 7% od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia 27 czerwca 2017 roku,

d) ustawowymi za opóźnienie w wysokości 7 % od kwoty 502,47 zł (pięćset dwa złote czterdzieści siedem groszy) od dnia 11 stycznia 2016 roku do dnia 27 czerwca 2017 roku,

e) ustawowymi za opóźnienie w wysokości 7 % od kwoty 502,47 zł (pięćset dwa złote czterdzieści siedem groszy) od dnia 11 lutego 2016 roku do dnia 27 czerwca 2017 roku,

f) ustawowymi za opóźnienie w wysokości 7 % od kwoty 102,46 zł (sto dwa złote czterdzieści sześć groszy) od dnia 13 czerwca 2016 roku do dnia 27 czerwca 2017 roku,

g) ustawowymi za opóźnienie w wysokości 7 % od kwoty 110,38 zł (sto dziesięć złotych trzydzieści osiem groszy) od dnia 11 sierpnia 2016r. do dnia 27 czerwca 2017 roku,

h) ustawowymi za opóźnienie w wysokości 7 % od kwoty 1.401,44 zł (jeden tysiąc czterysta jeden złotych czterdzieści cztery grosze) od dnia 11 października 2016 roku do dnia 27 czerwca 2017 roku,

2. zasądzoną w punkcie 1 należność główną wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w wysokości 397,51 zł (trzysta dziewięćdziesiąt siedem złotych pięćdziesiąt jeden groszy) rozkłada na 10 miesięcznych rat, przy czym pierwsza rata

w wysokości 489,93 zł (czterysta osiemdziesiąt dziewięć złotych dziewięćdziesiąt trzy grosze) i każda następna rata po 483,00 zł (czterysta osiemdziesiąt trzy złote) płatne do dnia 15 – go każdego miesiąca, poczynając od miesiąca następnego od tego, w którym niniejszy wyrok się uprawomocni, z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w razie nie uiszczenia poszczególnych rat w terminie,

3. nie obciąża pozwanych R. S., G. S. kosztami procesu.

Pobrano opłatę kancelaryjną

w kwocie zł – w znakach

opłaty sądowej naklejonych

na wniosku.

Sygn. akt I C 290/17 upr.

UZASADNIENIE

Powód (...) przy ul. (...), (...)-(...) C. reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika radcę prawnego A. W. w dniu 6 marca 2017 roku wniosła do Sądu Rejonowego w Człuchowie pozew przeciwko R. S. i G. S. o zapłatę kwoty 4439,42 złotych wraz zasądzeniem odsetek ustawowych od dnia wymagalności wierzytelności oraz kosztów procesu według norm przypisanych.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, iż dochodzona wierzytelność wynika z faktu użytkowania lokalu przy ulicy (...) przez pozwanych i nie regulowanie należności za media, fundusz remontowy i zaliczkę eksploatacyjną. Pozwani nie zareagowali w żaden sposób na wezwanie do zapłaty przesłane przez powoda, w związku z powyższym powód zdecydował się skierować sprawę na drogę postępowania sądowego, nie widząc możliwości polubownego zakończenia sprawy.

W dniu 27 marca 2017 roku referendarz Sądu Rejonowego w Człuchowie wydał nakaz zapłaty w którym nakazał R. S. i G. S. solidarnie zapłacić na rzecz powoda (...) ul. (...) w C. dochodzoną kwotę.

W dniu 14 kwietnia 2017 roku pozwani R. i G. S. wnieśli sprzeciw od wydanego nakazu zapłaty wnosząc o nieuwzględnienie pozwu i jego oddalenie, albowiem w miarę możliwości spłacają powstałe zadłużenie. W uzasadnieniu sprzeciwu pozwani wskazali, iż spłat dokonują systematycznie miesięcznie, ale różnymi kwotami.

W związku z powyższym sprawa została przekazana do rozpoznania w trybie zwyczajnym.

W dniu 24 maja 2017 roku pozwani reprezentowani na rozprawie przez profesjonalnego pełnomocnika uznali powództwo w całości. Pozwana G. S. przyznała, iż nie wywiązywała się z obowiązku płacenia tzw. czynszu z tytułu użytkowania lokalu mieszkalnego przy ulicy (...) w C. z powodu trudnej sytuacji materialnej jej rodziny. Sytuacja w jej rodzinie polepszyła się kiedy ojciec dzieci zaczął regularnie płacić alimenty, oraz kiedy otrzymała od państwa świadczenie 500 plus. Wcześniej przy dużo mniejszych dochodach nie mogła płacić regularnie czynszu z uwagi, iż wszystkie pieniądze przeznaczała na koszty życia codziennego oraz koszty związane z hospitalizacją chorujących dzieci. Nie mogła również liczyć na pomoc jej ojca R. S. wspólnie z nią zamieszkującego, gdyż z niewiadomych jej powodów popadł on w spiralę zadłużenia, która doprowadziła do wszczęcia przeciwko niemu wielu postępowań egzekucyjnych, które doprowadziły do zajęcia komorniczego jego świadczenia emerytalnego. Ponadto R. S. jest osobą schorowaną, gdyż przewlekle choruje na niedokrwienność serca oraz nadciśnienie tętnicze.

Pełnomocnik pozwanych wniósł o rozłożenie zasądzonych świadczeń na raty wskazując, iż pozwany R. S. otrzymuje świadczenie emerytalne, a pozwana pracuje na umowę o pracę na czas nieokreślony oraz regularnie od jesieni 2016 roku otrzymuje świadczenia alimentacyjne na dzieci. Ponadto na dowód podanych okoliczności pełnomocnik pozwanych przedłożył do akt zaświadczenia o zatrudnieniu G. S. i wysokości otrzymywanego wynagrodzenia, a

także przedłożył kopie dokumentacji lekarskiej z hospitalizacji R. S. oraz wykaz spraw egzekucyjnych prowadzonych przeciwko R. S., a nadto zaświadczenie o wysokości pobieranego świadczenia emerytalnego przez w/w.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

G. S. i R. S. są użytkownikami lokalu mieszkalnego położonego przy ulicy (...) w C., którym zarządza (...) ul. (...), (...)-(...) C.. Wskazani od października 2015 roku z miesięczną przerwą zaprzestali regulować należności za media, fundusz remontowy oraz zaliczkę eksploatacyjną. W wyniku czego do października 2016 roku powstało po ich stronie zadłużenie wobec powoda na kwotę 4439,42 zł.

bezsporne, nadto dowód: kserokopia potwierdzona za zgodność zestawienia zadłużenia R. i G. S. wobec (...) (...) z tytułu użytkowania lokalu mieszkalnego nr (...) k. 6,

Pozwani nie spłacili istniejącego zobowiązania, dlatego też pełnomocnik wierzyciela wystosował do nich w dniu 24 stycznia 2017 roku ostateczne wezwanie do zapłaty.

bezsporne, nadto dowód: kserokopia potwierdzona za zgodność ostatecznego wezwania do zapłaty z dnia 24 stycznia 2017 roku, k. 7,

Sąd zważył, co następuje:

Zgodnie z treścią art. 213 § 2 k.p.c. Sąd jest związany uznaniem powództwa, chyba że uznanie jest sprzeczne z prawem lub zasadami współżycia społecznego albo zmierza do obejścia prawa.

W niniejszej sprawie stan faktyczny był bezsporny. Pozwani uznali powództwo w całości. Przyznali, iż rzeczywiście nie spłacili opłat za media, fundusz remontowy i opłaty eksploatacyjnej na rzecz (...) przy ul. (...) w C., gdyż znaleźli się w trudnej sytuacji rodzinnej i majątkowej. W związku z czym powód słusznie dochodzi swojego roszczenia w kwocie 4439,42 zł.

Z treści art. 229 k.p.c. wynika, że nie wymagają dowodu fakty przyznane w toku postępowania przez stronę przeciwną, jeżeli przyznanie nie budzi wątpliwości. Za „fakty przyznane” rozumie się w nauce i praktyce fakty twierdzone przez jedną stronę i potwierdzone, jako zgodne z prawdą, przez stronę przeciwną w drodze wyraźnego oświadczenia wiedzy (przyznania) złożonego w toku (w każdym stadium) postępowania.

W ocenie Sądu uznanie powództwa przez pozwanych jest skuteczne, albowiem nie stoi w sprzeczności z prawem ani zasadami współżycia społecznego, nie zmierza również do obejścia prawa.

Mając powyższe na uwadze, w oparciu o dowody przedstawione przez powoda oraz oświadczenie strony pozwanej, Sąd uwzględnił powództwo – wobec uznania roszczenia – i zasądził od pozwanych solidarnie na rzecz powoda kwotę 4439,42 zł. wraz z odsetkami ustawowymi od dnia wymagalności zobowiązania do dnia wydania wyroku w sprawie.

Zgodnie z treścią art. 320 k.p.c. w szczególnie uzasadnionych wypadkach sąd może w wyroku rozłożyć na raty zasądzone świadczenie. Nie ma tu mowy o wypadkach wyjątkowych, a więc szczególnie rzadkich, niecodziennych lub nadzwyczajnych (art. 424¹ § 2 kpc), lecz chodzi o wypadki szczególnie uzasadnione, czyli takie, które bardzo, ponadprzeciętnie lub w sposób nadzwyczajny uzasadniają albo nawet nakazują zmodyfikowanie skutków wymagalności dochodzonego roszczenia. Ocena tych wypadków należy do sądu, takie wypadki zachodzą, jeżeli ze względu na stan majątkowy, rodzinny, zdrowotny spełnienie świadczenia przez pozwanego niezwłoczne lub jednorazowe spełnienie zasądanego świadczenia przez pozwanego byłoby niemożliwe lub bardzo utrudnione albo narażałoby jego lub jego bliskich na niepowetowane szkody. (vide: A. Jakubecki, Komentarz do art. 320 Kodeksu postępowania cywilnego, Lex Omega).

Szczególnie uzasadniony wypadek może wynikać także z potrzeby usprawnienia i urealnienia wykonalności orzeczenia oraz uniknięcia egzekucji oraz jej dolegliwości i kosztów, a przez to zwiększenia szansy wierzyciela na uzyskanie zaspokojenia

W przedmiotowej sprawie, w ocenie Sądu, zasądzone roszczenie na mocy art. 320 k.p.c. należało rozłożyć na raty, z uwagi na trudną sytuację materialną i osobistą pozwanych. Niezastosowanie w tym wypadku przepisu art. 320 k.p.c. mogłoby narazić pozwanych i ich rodzinę na niepowetowaną szkodę.

Zauważyć należy, że nieregulowanie opłat za media, fundusz remontowy i zaliczkę eksploatacyjną z tytułu używania lokalu mieszkalnego spowodowane było tym, iż pozwany R. S. popadł w spiralę zadłużenia i wobec niego prowadzonych jest kilka postępowań egzekucyjnych, a komornik zajął mu część świadczenia emerytalnego, lecz mimo to przekazywał on współpозwanej córce G. S., kwotę stanowiącą połowę opłaty za mieszkanie. G. S. nie spłacała bieżących zobowiązań wobec trudnej sytuacji majątkowej w rodzinie, ma ona na utrzymaniu dwójkę dzieci na które ojciec do jesieni 2016 roku nie płacił alimentów, otrzymywała ona zasiłek rodzinny z (...) w C. oraz świadczenie 500 plus. Ponadto dzieci w zeszłym roku chorowały i w związku z ich hospitalizacją pozwana ponosiła dodatkowe nieprzewidziane wydatki.

Obecnie G. S. pracuje na umowę o pracę w SPZOZ w C., otrzymuje na bieżąco alimenty na dzieci, oraz od państwa otrzymuje świadczenie 500 plus, jej sytuacja materialna się polepszyła w związku z czym złożyła ona oświadczenie, iż będzie ona w stanie spłacić zobowiązanie w dziesięciu równych miesięcznych ratach. W tej sytuacji niezastosowanie – zgodnie z wnioskiem pozwanych – rozłożenia zasądzonego świadczenia na raty mogłoby narazić pozwanych i ich rodzinę na znaczną szkodę. Strona powodowa nie zakwestionowała stanowiska pozwanych, gdyż pomimo prawidłowego wezwania osób uprawnionych do reprezentacji powoda i zawiadomienia pełnomocnika powoda o terminie rozprawy nikt się na nią nie stawił.

Rozkładając zasądzone i należne świadczenie na raty Sąd uwzględnił w praktyce także interesy wygrywającego powoda, gdyż, powód uzyskując rozłożone na raty świadczenie płatne przez pozwanych, może uniknąć bezskutecznej egzekucji.

Sąd odstąpił również od obciążenia pozwanych kosztami procesu.

Zgodnie z treścią art. 102 k.p.c. w wypadkach szczególnie uzasadnionych sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów albo nie obciążać jej w ogóle kosztami. Przepis ten ustanawia zasadę słuszności, będącą odstępstwem od zasady odpowiedzialności za wynik procesu. Jest rozwiązaniem szczególnym, niepodlegającym wykładni rozszerzającej, wykluczającym stosowanie wszelkich uogólnień, wymagającym do swego zastosowania wystąpienia wyjątkowych okoliczności. Nie konkretyzuje on pojęcia wypadków szczególnie uzasadnionych, pozostawia ich kwalifikację, przy uwzględnieniu całokształtu okoliczności danej sprawy, sądowi (porów. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20 grudnia 1973 r., II CZ 210/73, LEX nr 7366). Sąd bierze pod uwagę przesłanki związane z samym przebiegiem postępowania oraz dotyczące stanu majątkowego i sytuacji życiowej strony.

Sąd biorąc pod uwagę, że pozwani uznali powództwo na pierwszej rozprawie oraz uwzględniając ich stan rodzinny i majątkowy, odstąpił od obciążenia ich kosztami procesu.